

Jan Leszek kpt., lat 34, były posterunkowy P.P. 4783 ter.
 Dnia 24. IV. 1940 r. wieczorem na pd. Strelachim ne Lwowie
 został zatrzymany przez 21 ochotników cywilnych i przy-
 pomocy mundurowego milicjanta został do kaszarni deportowany
 do b. Komisariatu P.P. a tam osadzony w areszcie, nie dając
 mię pasterze 3 dni chleba, ani her mody. Pracując osiągały
 się przeducharze, zasuwając mi przy tym refugium i że ty
 emisariuszem polskim w Finlandii i brakem indywidualnego
 i Finlandia Rosja po Lwowie Finlandia. Przy przeduchar-
 zami towaryszyły cały czas pogroźki i napisy na tablicy
 formie jaka: "jeśli twoja mac, ubijam jaka cebula" i nie skoro
 się her zgłoszysz, a po przeducharzu odstawiono mię do
 więzienia ne Lwowie. Otrzymałem celę, w której indywidual-
 ne 67 więzniów, z których stamt i żałoda. Do aptekarza
 6 tygodni myśleliśmy się do więzienia w Rijewie, gdzie
 przeducharzem 3 miesiące, a następnie przeducharzem myśleliśmy
 do więzienia w Kownogradzie. Wjedzieć w Rijewie było już przy
 władzach NKWD. Nie wolno było wydawać polecenia, tylko podawać
 nie podawszy tak w mocy ilości, że w krótkim czasie wszyscy
 więźniowie spadli - id. Wykroczenia na przeducharzach, chodziliśmy
 na palach, nie mówiąc do nikogo ani słowa, a na met dostrzeg-
 cym NKWD. nie wolno było wydawać polecenia, tylko podawać
 znakami lub sygnałami, mówiąc jacykim lub okłaskami.
 Skądże były niedzielę w tym wieczornie, panował w dniu
 w sypa, kota była gromadzona dla nas i kury jaglany
 lub makowice, do których wybierali a nam iż porozstała nuda,
 kiedy podaliśmy o którym od stawu na półwyspie Tatarskiej po-
 iż mody starczyły. Robione przez nas zażalenia do nadzorujących
 więzienia i nie przyjmowane przez kontrybuje iż tylko na Kar-
 Kownogradzie, tu leżącym do więzienia do
 im, gdyż Tatarskie, pomy, cierników i kocy nie dali, panowali
 że na Tatarskiej i w magazynach było pełno. Ci, którym
 było iż podarzyły, skaraziły się na wieczorne przyjmowanie nas
 koci. A do ujętych ludzi miedzyniebrańca zabić, chodzili
 wynik był ten, że z osoby, których i narwiaka nie
 i dnia i wieczornia przyjmowali nas i nasie i jedzili
 pełno do Argi, gdyż miano to go 32 godzinach zagieli Niemy

To co w'z dnia 2 Polaków trudno opisać, trzeba na to pospiesznie dnia czarw' i papierze, by wszystko opisać. Wtedy byli nas Polacy i czarw' i muzułmanki białoruskie i wojciechowcy oddzielnie w liczbie 700 osób podzieli pierwotnie wojciechów Polaków z mojej i żołdniczej celi było 50, przedawnie policjantów, kilku prokuratorów, żołnierzy, urzędników i wojciechów. Takie warunki masz do końca do 50 i więcej. Przy nim narym była jedynie woda, gdy za longmaliśmy się w pobliskim wiosce, kiedy to woda trzeba było tak wiele walczyć. Poza 100 gramami chleba dziennie nie więcej nie dostawały, a dawaliśmy się systematycznie w pełni głodowi i muzułmanom. Gdy nadleśnicy nie mieli chleba, z każdym dniem na rynku zamieniamy chlebem duchownego: b. dyrektor P.M. Tyl. Wł. Bieda Olszowski, który z drugim dniem został zabity, względnie zginął wtedy imiennicy dyrektora wiadomość, że padł na ręce muzułmanów, po czym go rafac, po którym bił go polski, a później rzucił na ziemię i pożarzył nie zrobili. Pomimo tego muzułmanie, Polacy nie porzadkowali oburzenia, poeto każdy poległego zabił nogi i po jego grobie muzułmanów umartościu ma roznoszenie krwi.

Zachowania ta pogarszała się, kiedy w dniu, gdy chleb jeli wiele, na rynku dokonano destrukcji zamku, sklepów, magazynów, jakas premiana chemii, gdy z tego chleba stało się jakas masa mokra, pozostała pleszna, a sklepy i sklepy medyczne, nawet sałazyna nie ma tak mocnej zapachy. Gdy przedwczoraj pożar wioski, o ile mnie się nie dało, ludność cywilna podałka na nasz widok, jednakże chleba, ani wódców podać nie mogliśmy, gdyż W.R.W.D. zaszedł i wieczorem, o której do ludności cywilnej. Po której zgodniach przeseliliśmy Ukrainerów i do selicy do Pawłogradu. Tu zatrzymali nas przez 3 dni, gdy 8 lutego do stajni pożar noc, w tym 2 policjantów, na rynku zatrzymani byli zatrudniali nas na gospodarstwie, na których określaliśmy jak zbrojnia. Lecz to, nie polepszyło naszych losów, ponieważ zatrudniali nas do naprawienia od krytycznych dachów po węglu, a pod tego była ciężarna fabulowana, a na niej jedno miasto z węglem, takie że po położeniu 1 godziny naprawie naprawialiśmy lepiej niż karmiły nas.

3

Lecz so nie wszystko, gdyż do wagonu wejechało
 120 osób.że nie było więcej nawet niż 10, a jednorazowa
 pojemność lokomotywy wynosiła 100 osób. Cielesna reprezentacja
 skutek była taka, że po 2 dniach w swoim wagonie
 pozostało 30 osób, a to wszystko mymarso. Oficjalna
 sanitarna była tak dobrą, że tam były installacjami
 i miejscem magazynowaniem rzekom, gospodarów, represjonistów
 kardego jeszcze życzego, toczyły jakże śniadanie o której gospodarzy
 Lekarsza jedynie jakiś zielonek i wiele reszty. Wszystko to co
 sobie i tego nie, a reszta śniadanie przed sobą takich
 kolej 200 osób. W sercu w m. pośrednictwie
 do dworców do Haji do Karakostanu do m. Ujście
 Kamycańskie. Tam nas osadzili w więzieniu,
 gdzie śledziliśmy do 24 stycznia 1942 r. Tuż natra-
 Polaków mymarskich, bo i grupy mojej 52 pozostało
 przy tym tylko 10 osób, a reszta wszyscy umarli.
 Z śniadaniem emasztých przykrościem sobie narwiła.

st. fied. P.P. Dzikowski, fied. Piotrowski August,
 st. post. Bielski, post. Skucha, podinsp. Windale,
 wszyscy w Lwów. Prokurator Iwaniuk i Galion, osad-
 ządzeniowi z narwiem sobie nie przykrościem.

Dnia 24. I. 1942 r. spotkaliśmy się w mieście w domu
 Kołkowskiego celiu dierigłego ocalających nas Polaków
 zatrzymanych z więzienia, a jeszcze do tego dnia
 porządzających pod ledwinkiem i rurą egzorcizmy
 do Polskiego Przedstawiciela Armii Polskiej
 hpt. Krzyżanowskiego, który przy poszczególnych
 śniadaniach 6 z nas po 3 dniach odjechał do Armii
 Polskiej do Lwowa. Starym miejscem na drogach chleba,
 bilety biletów moich i po 28 rubli, zaś
 21 pozostało w miejscu odpalne w Ujściu Kamy-
 canskim. Dnia 30. I. 1942 r. przybyliśmy do
 Lwowa i wtedy filiacy do z D. P.

Sperka Kbi